

PERIÓDICH SATIRICH,

HUMORÍSTICH, IL - LUSTRAT Y LITERARI

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

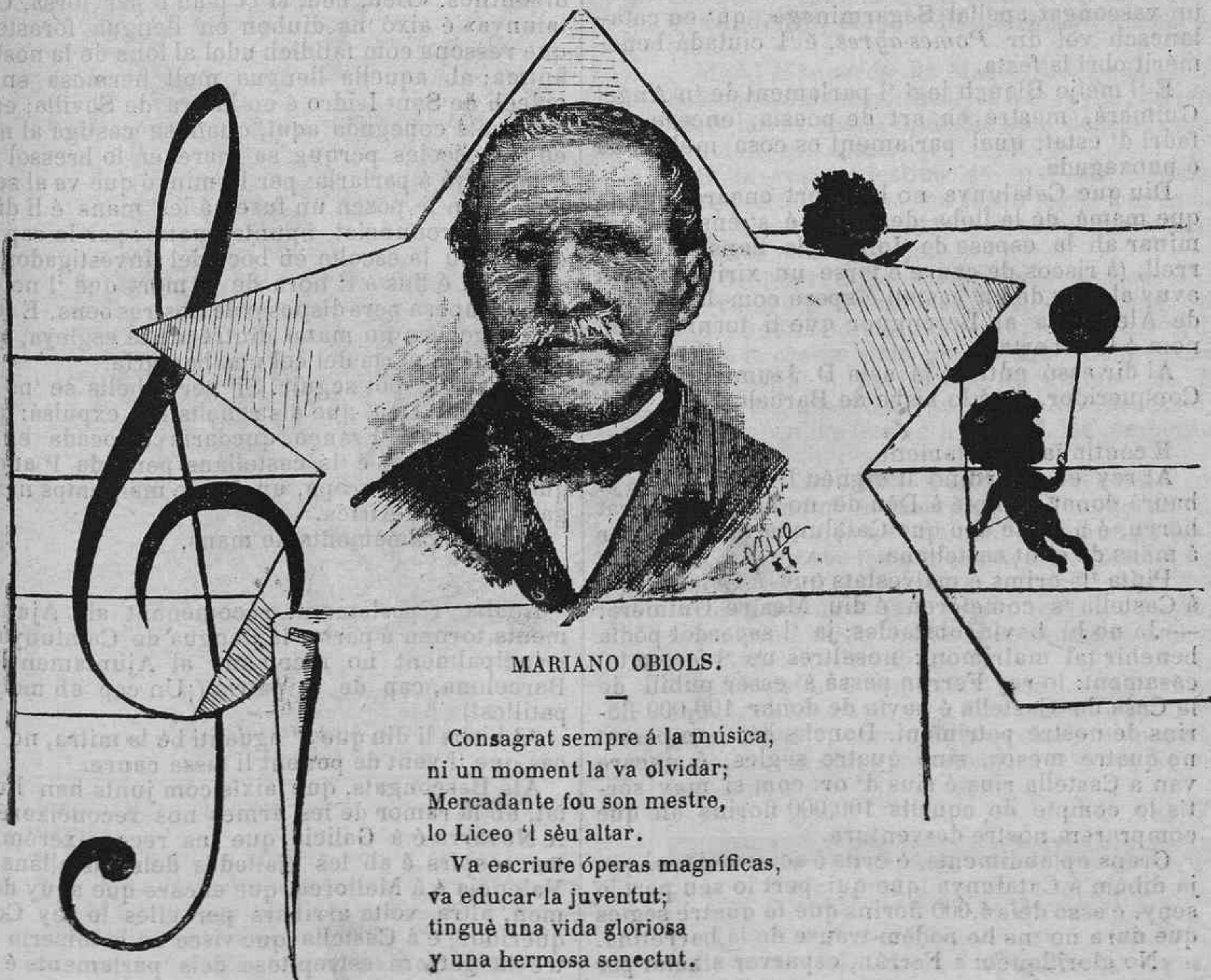
ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SÚSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

MARIANO OBIOLS.

Consagrat sempre á la música,
ni un moment la va olvidar;
Mercadante fou son mestre,
lo Liceo 'l seu altar.

Va escriure óperas magníficas,
va educar la juventut;
tinguè una vida gloriosa
y una hermosa senectut.

JOCHS FLORALS.

A faicó de tots los anys se feu en lo present any de la Nativitat de Nostre Senyor Jesuchrist MDCCCLXXXIX la poética festa de les nines é les flors é les rancunies catalanes.

La sala gran de la Lotja semblava un cel en día de sortija, tota cuberta de draps é penjarelles. ab moltes flors als pilans entertolligades é moltes spines dessús de les flors, é ab lo penó de les quatre barres endolat, é aligots, é altres besties heráldiques, totes menys los lleons de Castella, é ab paneres del enteixinat penjades á tall de pernils, é ab moltes palmes en los pilans colocades de quan los floralistes anaven á benehirles, é ab un strado ample é cubert de catifes, é al fons del strado l' escambell de la regina dessús dosser imperial é al dessobre del dosser la corona comital que s' es tornada de cartró daurat. é al fons del dosser un gran llensol blanch ab comes ó microbis.

La cobla de 'n Rodoreda tocava ab gran avalot é harmonie entre altres pessas de música la sinfonia de *Lohengrin* qu' es pessa molt bona é re caragolada de un heretje alemany; é 'l relotje de micer Arnús de la taula de cambis tocava la una, é era la hora de comensar, é res. E les nines, é ninetes se rebullien frisosas en les cadires blanques d' esgleye, é res. Tant sols los castelláns son puntuals en llurs festes de correr toros.

Al fi, á dosquarts de dues aparegué la comitiva de mantenedors é regidors presidida pel senyor Marqués de Oloreula. E soná la marxa del rey en Johán. E entre 'ls mantenedors hi havia un vascongat apellat Sagarminaga, qu' en catalanesch vol dir *Pomes-agres*, é 'l ciutadá benemérit obrí la festa.

E 'l metje Blanch legí 'l parlament de 'n Angel Guimerá, mestre en art de poesia, encare que fadrí d' estat; qual parlament es cosa molt bona é punxaguda.

Diu que Catalunya no ha mort encare: que la que mamá de la lloba de Roma é s' ensejá á caminar ab la espasa de Jofre é la llansa de Borrrell, (á riscos de caure é ferse un xirivech), viu avuy al fons de un castell é spera com la Regina de Alemanyá al Berenguer que li torni 'l bon nom é la llibertat.

Al dir assó entra á la sala D. Jaume mes no 'l Conqueridor, sinó lo bisbe de Barcelona.

E continua 'l parlament.

Al rey en Martí no li diguéu l' *Humá*, que ja haurá donat compte á Dèu de no haver nombrat hereu, é á ell se déu que Catalunya anás á parar á mans de gent castellana.

Pinta 'ls crims é malvestats que á Catalunya é á Castella 's cometeren, é diu Mestre Guimerá: —«Ja no hi havia obstacles; ja 'l sacerdot podia benehir tal matrimoni: nosaltres no 'l ferem tal casament: lo rey Ferrán passá á esser pubill de la Casa de Castella é havia de donar 100,000 florins de nostre patrimoni. Donchs bé: han passat no quatre mesos, sinó quatre segles, é encare van á Castella rius é rius d' or, com si may sortís lo compte de aquells 100,000 florins ab que comprarem nostre desventura.

Grans aplaudiments, é crits é aclamacions, que ja dihém á Catalunya que qui pert lo sèu pert lo seny, é assó dels 4,000 florins que fa quatre segles que dura no 'ns ho podém traure de la barretina.

«No glorifiquém á Ferrán, esparver aixelat per

las estisores de una dona: á Castella dorm en llit de mort girat d' esquena á Catalunya.»

¡Lo poca vergonya!

Mestre Guimerá brincant á través dels segles arriba als temps nostres é pinta les maleses castellanés, la rifa d' homes nomenada quinta é la formació de quatre provincies equivalent á la desquartisació de Catalunya; é per fi la mort del nostre dret. «Felip V, després dels cops de canó de Barcelona, no gosá á tocarlo, é avuy lo tocan ab má barruera després que ab cops de canó ha festejat Barcelona á la reyna regent.»

Per aixó mateix.

«Emperó no ha mort Catalunya. A la porta de la casa de la vila hi ha encare en Jaume é en Fivaller.»

¡Més ay, mestre Guimerá, que á dintre hi ha en Quico!

«Los carrers de la ciutat nova portan lo nom de mártirs é héroes cataláns, encreuhantse ab los de Aragó, Mallorca, Valencia, Córcega y Sardenya.»

Tot aixó 's déu al mestre Balaguer avuy tan vescantat.

«E ha caygut la Ciutadela é hém purificat aquell loch de venjansa fenthi abrassar á totes les nacions de la terra.»

E encare no s' han pagat totes les despeses de aquest abrás.

«No ha acabat la persecució; emperó ha comensat la resistencia. Se persegueix nostre comers, nostra industria, nostra agricultura, passantnos pels llabis la esponja de fel é vinagre é dihentnos: «Beu, beu, si 't plau ó per forsa, Catalunya» é aixó 'ns diuhen en llengua forastera que ressona com fatídich udol al fons de la nostra ánima; ab aquella llengua molt hermosa en l' aplech de Sant Isidro é en la fira de Sevilla; emperó sols coneguda aquí, quan se castiga al noy en les escoles perque sa mare en lo bressol no l' ensenyá á parlarla; per lo minyó que va al servey, quan li posen un fusell á les mans é li diuhen:—«Pronunciat, apunta, mata»; per lo cap de casa quan la escolta en boca del investigador de apremis; é fins á l' hora de la mort que 'l notari nosla imposa peradisposar de nostres bens. E sort que 'l govern no mana dintre de le esgleya, que sinó fins la porta del cel nos barraría.

E aixó no pot seguir. Si per rebelts se 'ns tè, fassan com Dèu, que als rebelts los expulsá: que 'ns foragiten. França quedaria colocada entre dues Bélgiques é 'ls castelláns perduda l' anca que 'ls lliga á Europa, un día de mal temps navegarian cap al Africa.

Grans picamaments de mans.

Acaba 'l parlament, recomenant als Ajuntaments tornen á parlar la llengua de Catalunya, é principalment ho recomana al Ajuntament de Barcelona, cap de la patria (¡Un cap ab moltes patilles!)

Al bisbe li diu que s' aguanti bè la mitra, no sia cas que 'l vent de ponent li fassa caure.

Als Bascongats, que aixís com junts han lluytat, ab la ramor de les armes nos reconeixerém. A Navarra é á Galicia que 'ns reconeixerém ab los sospirs é ab les riallades dels castelláns. A Valencia é á Mallorca, que encare que avuy dormen, altra volta arribará per elles lo rey Conqueridor; é á Castella que visca en la miseria entre la gatzara estrepitosa dels parlaments é 'ls

MANANTIAL QUE NO SE AGOTA.

Senyó Echegaray, retiris;
ja se 'n pot entornà al llit:
lo sèu Manantial célebre,
davant d' aquest es petit.

toros; pero á casa sèva sense ficarse ab los demès.

E á le gent de Madrit, que 's tapan les orelles als clams de la desesperació 'ls recorda ses malifetes é smentant la llantia del rey Moro que á Montserrat hi havia, los diu:

«Apaguéu aquesta llantia
sinó 'l mon s' enfonzarà.»

Si 'l triomf de Catalunya dependís de dir coses fermes ab lengua'je de bronze, lo mestre Guimerá seria 'l Guillém Tell de la terra. Son parlament es un tresor de imatjes, un arsenal de belles poesíes. L' ha fet de franch é val tots los premis d'enguany é de deu anys més que puguen venir darrera.

Per aço no tingué color, ni olor, ni sabor tot lo que 's legí després.

Havía rugit lo leó. La memoria del secretari, sigué feble é ab olors de marduix é aufábregues. La poesia ab la flor natural premiada, 's titola: *Joguina*, é aytal sigué. Se basa tota ella en un vano é sortí un vano baratet.

Reyna de la festa sigué nombrada la galán senyora N' Assumpta Sabé de Brossa, muller del mestre en ratlles curtes En Victor Brossa.

Ferrán Agulló, guanyador de l' englantina, canta un arbre que tothom ne fa lenya; é ja fa dos anys que un arbre cantá també, com si fos poeta bosquetá.

Micer Agustí Valls é Vicens s' entreté cantant la mort de una maturranga en lo lit del hospital.

En Ribot é Serra, fill de Sabadell, dirigeix lahors á Madona la Verje de les Mercés pera que redimesca á Catalunya del esclavatje en que 'ls castelláns la tenen.

En Riera é Bertrán, se las hau ab *Tia Sió* una bona fembra que no 's marida per amor á les filles de sa germana.

Dels romans *Lo Rey Sabi* del mestre Ubach é Vinyeta, poch se 'n pot dir, per haver sigut legit ab cantarella aytal, que feya pesar figues. Fins lo sol que al comens de la festa brillava esplendent se condormí, embolcallantse ab un llensol de núvols.

Madó Moncerdá de Maciá, llorejada ab un acésit passá á fer companyia á la reyna, que fins lahors havia restat tota sola sota dosser, com una santa en son altar.

E 'ls versos festius de 'n Pous é Massaveu (que per tenir *poca veu* foren legits per lo secretari) feren mitj riure als concurrents que ja á badallar comensaven.

E vingueren las *Cobles arromansades* de mestre Thós é Codina, fetes á faicó de goigs é destinades á deixondir á Catalunya; més jó me 'n dupte.

E á la crema dels plechs dels auctors carabassejats seguí 'l parlament de gracies de Micer Reventós, mestre de cases, é s' alsá la sessió, é se saquejaren les flors é hi hagué les empentes de sempre.

E així, en nom del Pare, del Fill é del Sant Esperit termenà la festa dels Jochs florals d'enguany, que més que de les flors sigué de les punxes, é més que festa literaria sigué festa de correr castelláns.

Lo marqués d' Oloreula n' eixí tot joyós é es fama que á mitja nit se li aparagué lo bon cavaller Sanct Jordi é dixli:

—Ab palla é temps se maduren les nesples: conserva les barres en bon estat, que tú serás, jorns á venir, comte de Barcelona, é com á digne successor de Jofre lo Pelós á tú 't dirán Francisco lo Patillut.

P. DEL O.

MANUEL ANGELÓN.

La mort de D. Manuel Angelón ha sigut molt sentida á Barcelona, per més que sos amichs la

preveyam feya ja molt temps. Una dolencia cruel, lo tingué postrat per espay de alguns mesos. La ciencia de curar se declará impotent pera combatrela.

Pero aixís y tot trobém al en torn nostre un buyt difícil de omplir. Angelón siguié, en sa joventut un publicista que 's féu en poch temps un nom respectable. Sas novelas *Un Corpus de sangre*, y *El pendón de Santa Eulalia*, los primers llibres que publicá la casa López, los primers passos que doná ab fortuna en la vía de las publicacions populars, valgueren á son autor merescut renóm. A ellas seguí: *¡Atrás el extranjero!* y moltras altras igualment celebradas. Comedias, dramas, poesías inspiradas, tots los géneros literaris inclús lo periodisme cultivá ab éxit y ap'auso.

Advocat distingit, encare que més tart consagrá sos talents, sa experiencia y sa activitat tota als assumptos financiers, escalant los primers puestos en la *Catalana general de crédito*, no olvidá may sa condició de literat y las horas que podia dedicar al descáns ó al esbarjo, las consagrava al conréu de la literatura y á la direcció de la important casa editorial de *Montaner y Simón*, confiada de molts anys ensá á son consell ilustrat y plé d'acert.

Era un treballador infatigable, rich en nobles nicias; un caballer cortés, y un excelent amich.

Desempenyá cárrechs importantíssims, entre altres la presidencia del *Ateneo barcelonés*, desde la qual pronunciá un notabilíssim discurs; la del *Centre republicá histórich* y la del *Comité local* del mateix partit, essent molt volgut per sos correligionaris, que admiravan sovint sa eloqüencia fascinadora.

No 'ns proposém avuy escriure una biografía del benvolgut amich, per faltarnos lo temps y la calma necessaris. Ha mort als cinquanta vuyt anys, omplint de dolor á sa simpática familia y de sentiment á sos amichs, qu' eran totas las personas que 'l coneixían, y admiravan son talent, son tracte afectuós y sas innatas bondats.

Son enterro, efectuat lo dimecres, siguié un acte solemne que posá de relléu las moltras y arreladas simpatías que havia sabut guanyarse.

Serveixi 'l públich condol de Barcelona, pera mitigar la pena de sa desconsolada viuda y de sos fills.

LA REDACCIÓ.

¡A PARÍS!

Lo crim del carrer de Fuencarral y la obertura de la Exposició de París: vels'hi aquí 'ls assump-

Per empedrats dolents, Barcelona...

tos culminants de la conversació d' aquests días.

Com si diguessim, dugas exposicions. Y la primera més gran encarc que l'altra. Perque si la Exposició de París es inmensa, llegint las sesiones del famós judici oral corran la *exposició* de tornarse ximplen en poch rato.

Per xó nosaltres, que estém del ditxós crim hasta aquí—y al dir *aquí*, senyalin tan amunt com vulguin—nos deixarem de Varelas, Higinias y Milláns y 'ns dedicarem á conversar un rato sobre la Exposició menos *exposada*, la de París.

Se contan cosas verdaderament estupendas.

Diu que hi ha una torre de fil-ferro, vuyda de dins y de fora, y tan alta, que desde 'l cim se tocan los núvols ab lo cap. Y si s'alsan de puntetas hasta veuhen ángels, arcángels y algun sant, d'aquests una mica calaveras que surten á donar un tom per fora del cel.

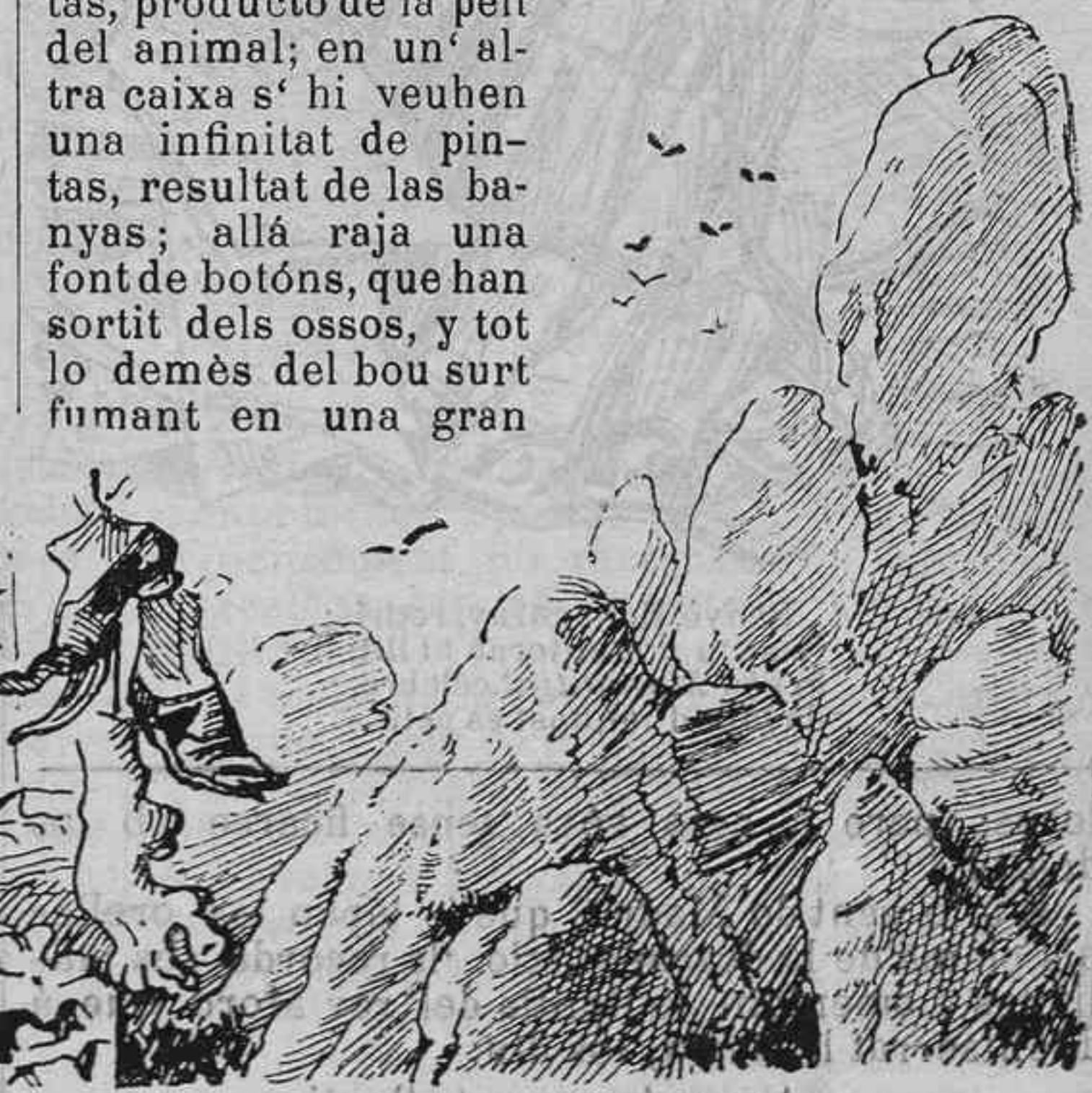
Jo no sé si son exactas las dimensiones que dihen que té la tal torre: lo que sí sé es que per forsa ha de tenir una altura extraordinaria. O sinó judiquin vostés mateixos. La torre va acabarse fa set días. ¿Pues creuran que 'ls treballadors que van colocar los últims ferros de dalt, van posarse á baixar desseguida, y á horas d'ara encare no son á baix?

La galeria de máquinas es una cosa que espanta. Hi ha máquinas per ferho tot, tot absolutament.

Pintar lo bullici y saragata que s'observa allí dintre, es casi impossible. 'Ls ulls no saben ahont girarse de feyna: per tot arreu se veuhen novedats, maravellas, invencions que aturdeixen y fan creure á un que somia.

Aquí hi ha una máquina que agafa un bé, l'esquila ella mateixa, prepara la llana, la fila, la teixeix, mou unas grans estisoras, se sent un trís tras molt viu... y al cap de deu minuts surt un vestit de panyo, llest y planxat, y á la mida exacta del que s'ho está mirant.

Hi ha un'altra máquina qu'encare es més assombrosa. Aquesta agafa un bou, ab banyas y tot, comensa á rodar lo mecanisme, xisclan las engravacions, funcionan las palancas y al poch rato observan vostés que 'l bou s'ha fós y s'ha convertit en lo següent: en una caixa hi cauhen vint parells de sabatas, producto de la pell del animal; en un'altra caixa s'hi veuhen una infinitat de pintas, resultat de las banyas; allá raja una font de botóns, que han sortit dels ossos, y tot lo demés del bou surt fumant en una gran

y per rocas, Montserrat.

cassola, barrejat ab patatas, y convertit en un estofat que sembla que digui: ¡Menjéume!

Maquinetas que d' un ou ne fan una gallina en menos d' un quart.

Maquinetas que cusen las camisas, las planxan, las embrutan, las rentan y las tornan á planxar.

Maquinetas que componen un llibre, l' imprimeixen, l' enquadernan y al que no sab de lletra li llegeixen y tot.

En fi, en aquest rengló diu que may s' ha vist ni 's veurá un conjunt de grandesas tan prodigiós com lo que s' ha reunit en la Exposició de París.

Los jardins que rodejan los edificios son deliciosos. S' hi veuhen plantas de mar y de terra y de todas las parts del món. Hi ha uns rosers tan hermosos y ben criats, que cada vegada que á prop seu hi passa un foraster ¡plaf! salta una rosa com si fos una fletxa y 's posa en lo trau de la solapa del curiós.

A cada pas se troba un restaurant. N' hi ha de tots los reyalmes y pobles de la creació. Restaurant rus, restaurant xino, restaurant espanyol... demanin. Per delicat y exigent que tinguin lo gust, sempre trobaran lo menjar que desitjin. ¿Volen gastar molt? Hi ha restaurants de primera. ¿Volen gastar poch? Hi ha restaurants económichs. Hasta n' hi ha un ahont no més admeten moneda falsa y un altre en que serveixen gratis als pobres de solemnitat que portan un certificat del arcalde de barri y del rector de la parroquia.

Al entrar en lo gran palau de la Industria, diu que lo primer que fa tothom es desmayarse. Tan inmensa es la sorpresa, tan viva es la impressió que causa aquell indescriptible local. Pero desseguida 'l retornan ab uns aparatos que ja hi ha á la porta expressament per xó y 's tira endavant sense cap més contrarietat.

Per tot arreu hi ha teatros, cafés, cerveserías, globos cautius y sense cautivar, montanyas russas y d' altres idiomas, caballitos, panoramas, tiros de pistola y de ballesta... tots los entreteniments y distraccions que 's pujan demanar.

S' ha de dir ab tota franquesa: la persona de gust y que ademés de gust tè quartos, que no va á París á veure la Exposició, no mereix perdó de Déu.

Las empresas carrileras han rebaixat las tarifas, hi ha societats que admeten y embalan viatgers assegurantlos lo passatge y quinze días á la Exposició per una friolera... tot son facilitats y anuncis tentadors.

¿Hi anirán vostés?

Jo 'n tinch moltas ganas.

De manera que si vostés hi van y jo hi vaig y 'ns hi trobem en una mateixa ocasió... ja 'ns hi veurém.

A. MARCH.

L' HIMENEO.

SONET.

Es la ilusió invadint la nostra ment;
un somni dols d' amor y de ventura;
dins nostre cor grabada una figura
que 'ns atrau y domina 'l pensament;
paraulas que 's pronuncian dolsament
á cau d' orella y ab la fe més pura;
besos amorosits, doll de ternura,
mil caricias y un qu' altre jurament.

Es la cambra nupcial engalanada
respirants 'hi un ambient de poesia,
lo goig, que tot ho inunda á la vegada
com un gran riu, que rápit, se desvia,
y es per fi, una flor blanca y perfumada...
que 'l rubor la desfulla y la destria.

S. CAPDEVILA.

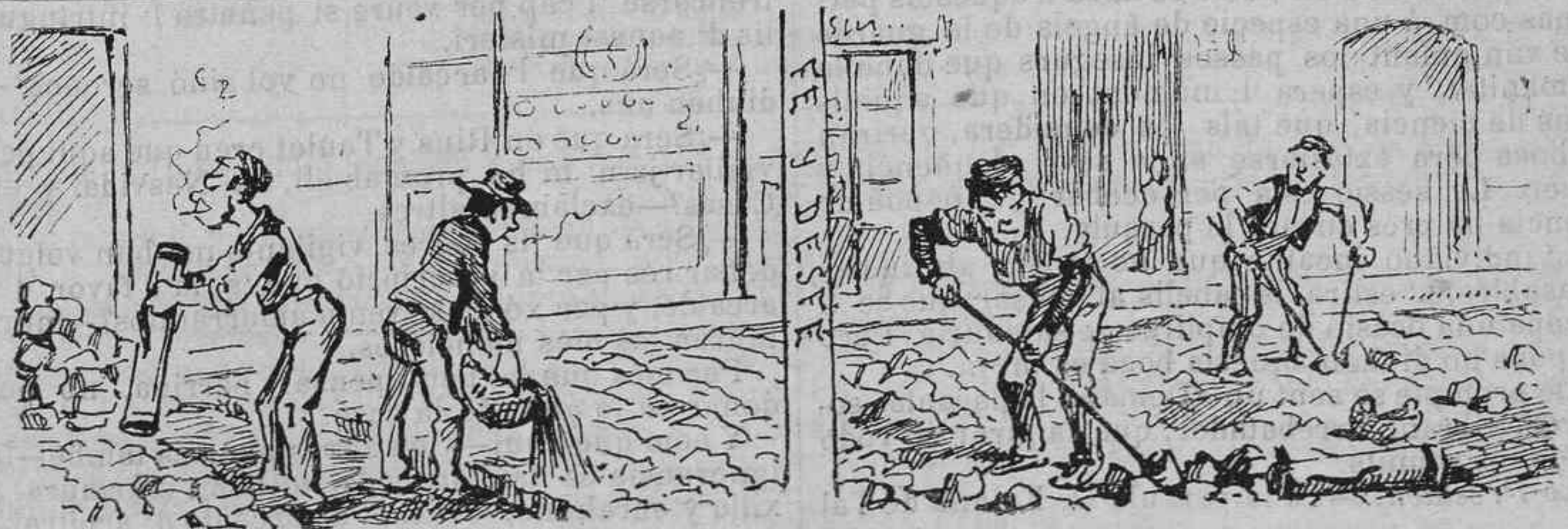
PERSONAS INDISPENSABLES.

N' hi han moltas; més de las que sembla.
Estich segur que 'l lector s' haurá fixat alguna vegada, ó millor dit moltas vegadas, en aquesta lley de subjectes que, com Déu, se troban per totes parts. Recórrin tho tot: pujin als més elevats palacios y baixin á las cabanyas més fondas, com lo Tenorio, y no tinguin por de deixar de trobar á las personas avans ditas.

Tothom, qui més qui menos, tè una pila de gent coneguda... de vista. Son los indispensables, gent que 's prodiga de una manera maravellosa.

Al meu modo de veure son per l' istil d' aquells fanalets de paper que 'ls que fan jochs de mans treuhen de dins de un sombrero. Jo quasi juraria que cada persona indispensable 'n porta una dotzena al menos dintre seu, als que dona eixida al sortir de casa, á fi de que indigestin al públich, é interceptin lo pas per aquets carrers de Déu y d' en Rius y Taulet, que quasi es un altre Déu, pero ab patillas.

Es abrumador lo que succeheix ab certa gent. Vostés se passejan un dia cap al tart pèl carrer de Fernando, si es que tenen temps per passejarse y allí 's troban ab molts semblants seus, fins á cert punt, que matan las horas en contem-

Quan empedran un carrer,
lo deixan tan bè y tan plá...

que al cap de quinze minuts,
ja l' han de torná á arreglá.

plarse 'ls uns als altres, y fins aquí no hi ha res que dir, perque cada hù es bèn lliure de emplear lo temps en lo que li dongui la gana.

Molt bè; pero vostés, aquell mateix vespre en havent sopat (encare son molts los que sopen), se 'n van, per exemple, á qualsevol teatro á esperar la hora de anar á dormir. Pegan una ullada á la gent que tenen á la vora y de segur que 's dirán interiorment:

—Home, jo he vist en algún puesto molts d'aquestas caras.

Efectivament, las han vistas; pero no atinan ahont.

Suposém que l'endemá es diumenje y vostés se 'n van á donar un tom per la Rambla de las Flors. De prompte ¡plam!... no s'espantin que no 's tracta de cap petardo: vull dir que de prompte 's topan ab las mateixas caras conegudas y vostés exclaman, també interiorment:

—¡Ara hi caich! Tota aquesta gent es la mateixa que vaig veure ahir al teatro y al carrer de Fernando y avants de ahir al Passeig de Gracia y l'altre dia al Parch. . es á dir: es la gent que veig dematí y tarde per tot allà ahont vaig, son los mèus coneguts, los mèus amichs quasi...

Y després, reflexionant lo pesat qu' es veure sempre las mateixas fatxas, sempre estiradas sempre tant serias, retallantse continuament las unas á las altrás, fentse llengotas com aquell que diu, no poden menos de murmurar filosóficamen:

—¡Qué amigos tienes, Benito!

Aquests *amigos*, aném dibent, son los que podríam anomenar *decoratius*, aixó es, que serveixen per adornar més ó menos los llochs públichs, y encare que insoportables, no ho son de molt tant com aquells ab los que hem de intimar, perque als primers los contemplém, sí, pero de lluny, al pas que als segons los hem de aguantar tot lo dia al nostre costat y fins los hi hem de fer bona cara y si molt convè, 'ls hi hem de dir, donántlos hi copets á la espatlla:

—¡Hola, D Fulano! ¡Quan desitjós estava de veure 'l... vosté 's veu tan car!...

Quan d' aquell D. Fulano no se 'n poden donar ni dos xavos (tres centims).

Y tot aixó per no, faltar á las conveniencias socials.

O á las «inconveniencias» socials, qu' estaria més bèn dit.

Se celebra, poso per cas, qualsevol reunió ab motiu de volerse fundar una societat de defensa contra las sogras y altrás plagas que afligeixen al género humá, y no hi ha perill que faltin á la reunió un parell ó tres de individuos de la clase dels indispensables, d' aquells que 's creuen que res pot anar bè sense la seva presencia.

Lo qui no está en autos se mira á aquestas personas com á una especie de àngels de la guarda que van guiant los passos insegurs que dona la humanitat, y espera 'l moment en que aquells pous de ciencia, que tals los considera, obriran la boca pera extasiarse ab la seva eloqüencia y saber. La sessió está per acabar y cap pou de ciencia ha prés encare la paraula.

L'individuo incaute que no coneix als indispensables, s' estira 'ls cabells al pensar que se li escapa una ocasió de omplirse de sabiduría. Pero 'ls pous no diuen aquesta boca es meva.

De prompte se sent un «Demano la paraula» sonorós, vibrant, arrebatador, que fa girar en rodó á tots los reunits.

Lo *President*:—Te la paraula D. Fulano de Tal

y de Qual. (Com més noms se diguin millor.) Don Fulano de Tal etc., s' aixeca y tus ó estornuda.

Una veu:—¡Jesús!

Tothom:—¡Siiiiist!

L'ordre 's restableix y....

—Senyors: (*Pausa*)... No molestaré per moltrato la vostra atenció... (*Altra pausa*). Lo motiu que m' ha induhit á demanar la paraula... (*Altra pausa pera donar més solemnitat á lo que va á dir.*) no es altre que 'l de proposar un vot de gracias á la Mesa, ó á la Junta Directiva (ó á lo que sigui), per lo bè que ha cumplert lo seu comés, creyent aixís interpretar los desitjos de la concurrencia.

—He dit.

Una salva de aplausos de galanteria sol coronar, aném al dir, aquestas paraulas.

L' indispensable ja ha lograt lo que volia: ferse sentir, exhibirse, pera que l'endemá surti algún periódich parlant de la seva *peroració* y dihentli *lumbreira* ó algún altre piropo per l' istil.

Y no dich res dels indispensables en lo teatro, que molt se 'n pot dir, y en vida íntima, sobre tot quan cauhen en una casa que hi hagi un malalt.

En aquest cas l' indispensable es una enciclopedia médica que no hi ha per ahont agafarlo.... ab lo sant intent de tirar-lo dalt-á-baix del balcó.

Qu' es lo que bèn mirat s' hauria de fer ab tota aquesta gent.

Tirarlos pèl balcó... pero ab respecte, com deya l' Arcalde de Zalamea.

¡Perque com son personas de suposició!...

JUST ALEIX.

DE SEGONA.

Després d' Herodes, perseguidor d' ignocents, segueix immediatament, en la historia de las persecucions, Rius y Taulet, perseguidor de vigilants.

No hi ha nit que 'l regiment de serenos, auxiliat per la divisió de municipals, no capturi tres ó quatre dotzenas de vigilants.

Es veritat que l'endemá 'l magistrat encarregat d' administrar justicia 'ls fa posar al carrer; pero de totas maneres no 's pert res: al vespre en Rius y Taulet torna á ferlos agafar y endavant la professó ..

«Y así se pasa la vida
y así se viene la muerte,
tan callando...

Lo públich, que en materia de persecucions sempre sol donar la rahó al perseguit, no sab cóm interpretar aquesta espantosa crusada, y tot es trencarse 'l cap per veure si penetra l' intríngulis d' aquest misteri.

—¿Será que l' arcalde no vol sinó serenos?— diuen uns.

—¿Será que en Rius y Taulet creu que aquí per vigilar ja n' hi ha prou ab ell, en Nasvidal y en Casas?—exclaman altres.

—¿Será que 'ls pobres vigilants no han volgut donar res per la suscripció que 's fa á favor del arcalde, y per xó ell se venja amarrantlos?—murmuran los més maliciosos.

Per més que la gent pensa y barrina, no pot donar en lo *quid* de la cosa.

Y com que aquí—y en altres puestos també—la ignorancia es tan atrevida, tothom murmura y xilla y enrahona, acusant al arcalde d' arbitrari,

PELEGRINS A MONTSERRAT.

Ja vajan á Montserrat,
ja vajan allá ó aquí
las fatxas d' aquestos tipos
sempre ¡sempre son així!

conculcador de la Constitució, soberbi y una pila de coses més.

Y posat lo públich en aquesta pendent de la malevolensa, concebeix ideas de venjansa, y parla de castigar á don Francisco y adopta una actitud agressiva y facciosa.

—Ja que l' arcalde no vol vigilants—diu un aixelabrat, que tot ho passaria á sanch y á foch—jo 'm posaré á vigilar la mèva escala cada vespre, y á veure, si es tan maco, que fassi agafarme.

—Lo millor que 's pot fer—replica un altre—es no pagar als serenos.

—¿Ahónt s' es vist treure 'l pa de la boca á un pare de familia, que vigilant se guanya las caixaladas?

—¡No suportém aquesta tiranía...!

—¡Viva la emancipació social y la industria dels vigilants!...—

¡Pobre don Francisco! ¡quánta mala fe! ¡quánta calumnia! ¡qu' es trist treballar pèl bè del poble y no ser comprés!

Si senyors: es precis parlar en plata—perque d' or no 'n corra.

¿Qué fa don Francisco, total?

Perseguir als vigilants de *segona*, fixins'hi bè, de *segona*: com si diguessim, vigilants de mica més mica menos, d' infima categoria.

Don Francisco creu que en una ciutat com Barcelona, tot ha de ser superior, de primera, de classe fina.

¿No es verdaderament deshonorós que aquí ahont de dia tenim municipals ab casco de prus-siá, tinguém á la nit vigilants de *segona*?

La culpa, pues, es dels senyors vigilants.

¿Volen que l' arcalde 'ls deixi estar tranquils?

Pues en lloch de dirse de *segona*, que 's titulin vigilants de superior calitat.

Veuran llavors com don Francisco no 'ls dirá res.

MATÍAS BONAFÉ.

EPIGRAMÁTICH.

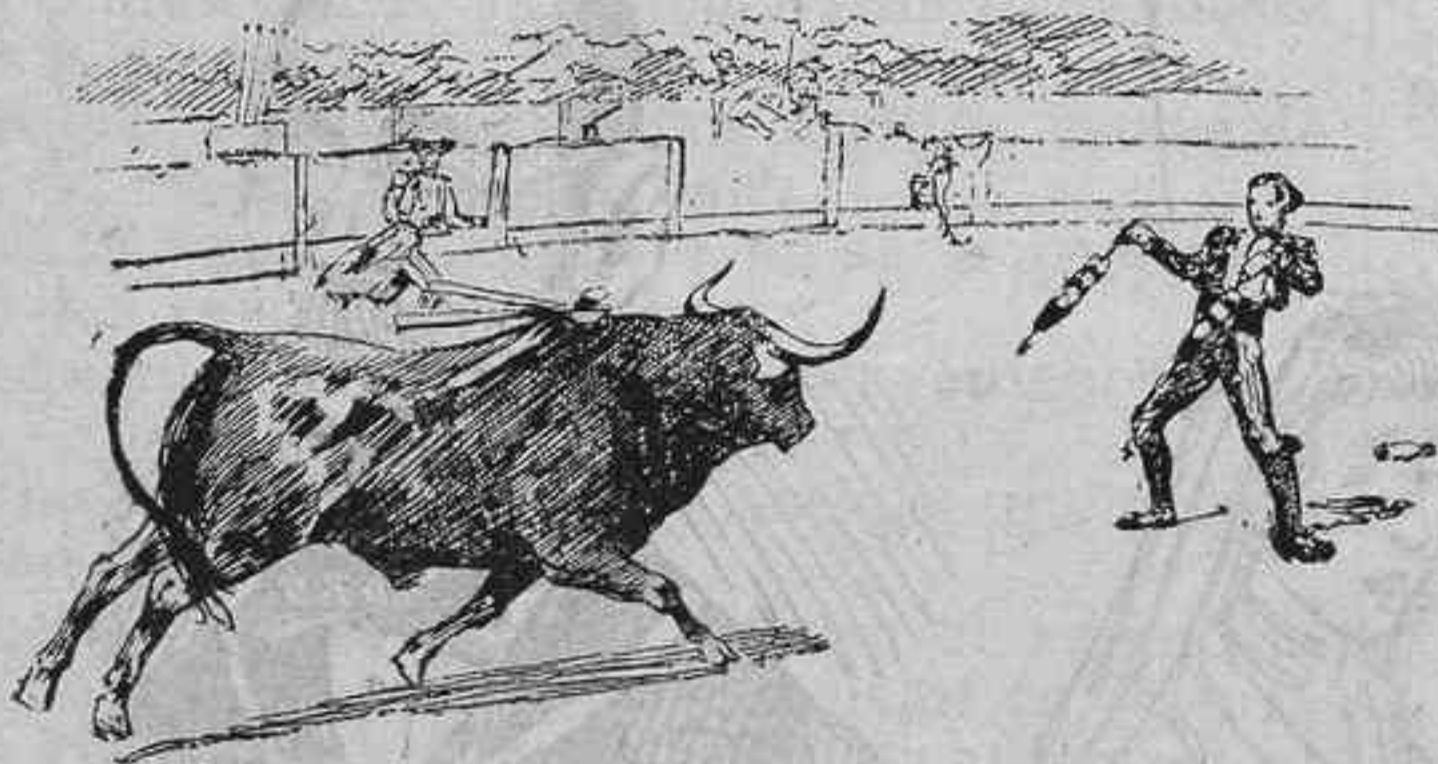
—¿Qué has de saber tú pintar?
un pintor de bona sombra
deya, á un seu íntim amich
que no entenía en tal cosa.

—Donchs cregas Artur que 'n sé
insistía, y hasta probas
puch donarte'n.

—Probas vull.
li digué, rihent de sobras.—

En aquell precís instant
prop d' ells, ne passá una noya,
y 'l jove ab ayre triumfant
cridentla ab lo nom de Rosa,
l' aturá; y 's vegé clar
encar no passá una estona,
que ab má de mestre 'l xicot
li pintava .. la cigonya.

PERE GALINDAYNA.

TOROS.

PRIMERA CORRIDA DE LA TEMPORADA.

Lo sol digué:—¡A la salut de la democracia! Y 's cubrí de núvols, igualant als concurrents de quatre pessetas deu céntims ab las de 2'60.

Bona entrada.

Lo cirugiá Sr. Lloret aparegué en lo palco presidencial, y 'l públich li advertí que havia fet cinch minuts tart.

Sona la música, surten las cuadrillas, cambian los capots y 'l Sr. Lloret tira la clau, que ab una mica més fa saltar un caixal al agutzil. ¡Ditxós Sr. Lloret! ¡Que sempre haja de recordarse del ofici!

Apareix lo primer banyut, qu' era negre com lo porvenir de un regidor d' ofici y molsut com un tinent d' arcalde en temps d' exposició. A las quatre vegadas de ferli pessigollas, gira la cara, dihent quo ja 'n té prou. Dels tres parells de sí-

napismes que intentan clavarli ne cau un á terra y el *Gordo* va á trobar al seu adversari fent pampinas, li ensenya 'l drap vermell de una hora lluny y de dos horas lluny se tira tres vegadas á matar, acabant la feyna ab una sangría, que ni las que dona 'l Sr. Lloret.

Y ja salta 'l segon, ros, de banyas blancas y ull de perdiu. Sigué 'l toro de la tarde. Aguantá més varas que un contribuyent, matá quatre tatáns, se deixá adornar ab dos parells y dos mitjos, y al veure 's las caras ab Fabrilo, qu' es un jove molt curro y ab mes valor qu' enteniment, se prestá á una brega lluhida. Després de una punxada, Fabrilo 's llansa entre las banyas, enfonza l' espasa fins al puny y de una testarada del toro, ja me 'l tenen rebotent com una pilota contra la barrera. Gran entusiasme.

Quan Espartero ho sábiga, cantarà:

«¡Ya somos dos, dóos, dóóos!»

Lo tercer vingué al mon en dia de mala lluna. Mal picat, mal banderillejat, morí de mala mort.

A las déu vegadas de punxarlo, el *Gordo* 's féu un tall á la ma y hagué de retirarse á la enfermería. ¡Pobre gueto! Tot justament se retirá, quan lo públich comensava á tirarli taronjas á dotzenas, que si las arreplega ne tenia prou per omplirne un sarrió y posarse á *naranjero*.

Fabrilo tingué d' encarregar-se de lo restant de la lidia y 'n sortí bè per miracle, perque home més temerari no s' ha vist en lloch. Sembla que per ell los toros tingan lo cap de cotó fluix y las banyas de cartró. A matar s' hi tira de boig y surti lo que surti. Aixís com hi ha l' escola sevillana, la cordobesa y la rondanya, Fabrilo es l' inventor de una nova escola: la valenciana. L' escola de la teya. Si en lloch de una espasa li donguessen un ganivet, també mataría 'l toro.

Terminá ab tres ó quatre estocadas més la feyna del *Gordo*, y 'l banyut desventurat morí després de resar dos vegadas los set misteris de dolor. ¡Catorze punxadas!

Tot l' interés de la corrida en los tres toros restants se reconcentrá en Fabrilo, sempre valent, fresch y decidit.

Lo toro quart se li endugué la mànega del jech, y morí de una bona estocada.

Lo quint féu de las sèvas al principi sense que hi hagués cap matador á la plassa, y morí de una punxada y dos estocadas.

Y en lo sisé estigué 'l matador molt afortunat.

Total: La vellesa vensuda per la juventut. El *Gordo* insegur y aficionat á las distancias: Fabrilo, com si no fes res, y sempre entre las banyas del toro.

Los picadors, metxant las costellas dels toros y sense posar una vara que valgués la pena. Amaré assassinant caballs y revolcantse per terra.

Dels banderilleros, molt superiors los llemosins als andalussos. Vull dir, que 'ls de 'n Fabrilo, tots ells valenciáns, se portaren millor que 'ls del *Gordo*.

Los toros de molts lliuras y acreditant la fama de la ganadería.

Lo servey de la plassa excelent.

Y la presidencia de aquí aquí dormintse, de aquí aquí anant massa depressa al comunicar las ordres als claríns.

Lo públich satisfet, perque si bé la corrida no sigué superior, resultá sumament variada y entretinguda.

PEP BULLANGA.

LA NOSTRA GENT. (Dibuixos de Mariano Foix.)

—¿Sabs qui ha demanat per casarse ab mí? En Fernando...
 —¿Aquell nano tartamut, que per dir *bon dia* está tres horas y mitja?...

—Desengányat, Quim: lo govern no 'n vol de pobres; no més vol senyors, capellans, generals y cosas aixís...

—¡Hombra, señor Juanito! Feya un sigle que no 'l veyá...
 —¡M' hi casat, mossen Llorens, m' hi casat!...

—¡Pero vosté 'm fa gracial! ¿Cóm volía que 'l deixés entrar, si ell encara no se 'n havia anat?

UN QUADRO.

Ha estat exposat alguns dias á can Parés.

Es una tela de regular tamanyo, pintada per un artista superior.

No hi ha necessitat de buscar la firma: lo quadro porta en sí 'l sello y la rúbrica del qui l' ha pintat. A mida que un s' hi va acostant, va venint als llabis un nom: ¡Llovera! diuen tots los que contemplan la tela.

En cada toch, en cada pinzellada, en cada detall s' hi veu la personalitat del pintor. Si no fos de 'n Llovera ¿de qui podria ser?

L' assumpto es simpátich y ben escullit. La comitiva d' un bateig torna de la iglesia y entra en la cambra de la partera, presentant la criatura á la mamá, que está assentada en un suntuós llit.

¡Quina elegancia en las figuras! ¡quina correcció en la decoració de la sala! ¡quánta veritat en las robas y en los accesoris!

Lo sacerdot que acompanya 'l bateig—un cap plé de vida,—l' ávia que séu vora 'l llit, lo padrí que porta la criatura y, sobre tot, la dama qu' está encare en lo dintell de la porta, rebent la llum de la habitació vehina, son altrás tantas notas soberbias que avaloran lo quadro y posan de relleu las excepcionals facultats de 'n Llovera.

Es inútil dir com ha vestit lo pintor los seus personatjes, del modo que en Llovera 'ls vesteix, ab los llarchs casacóns del temps de D. Ramón de la Cruz y la clássica mantellina espanyola.

L' autor de tants y tan populars quadros ha probat una vegada més lo que val.

Lo retorn del bateig acreditaría 'l seu nom si ja no estés acreditat.

Una observació, pera acabar. ¿No hauría produhit més efecte, si 'l quadro exposat en lo Saló-Parés hagués sigut colcat en condicions de llum més ventajosas?

G.

DE BON MATÍ...

Quan ja de la aubada la llum se desperta;
quan ja s' illumina lo blau horisó;
quan dintre 'l brancatje, festívolas, dolsas,
las aus al vent donan sas bellas cansóns;
quan obran sos calzers las flors adormidas
rublint bosch y plana d' essencias y olors;
en fi, quan lo día lluheix sa grandesa...
jo encara m' hi tombo, dormint com un tronch.

T. T. T.

PRINCIPAL.

L' ultim drama d' Echegaray ha sigut l' acon-teixement escénich de la semana.

Manantial que no se agota comensa admirablement. En lo primer acte y en casi tot lo según hi campejan una sobrietat y un vigor qu' encadenan l' atenció del públich, lo subjugan y l' arrastran. Lo gran dramaturgo se mostra inclinat als procediments del teatro modern y sembla preo-

cuparse de la veritat en la pintura dels personatjes y en lo desenrotllament de l' acció.

Pero cap al final del según acte, després de las barallas entre 'ls dos senyorets flamenchs, quan lo pare se declara autor de un delicte que no ha comés, y en tot l' acte tercer, quan torna de presiri, reapareix aquell Echegaray convencional, fals, efectista, que busca l' emoció física per sobre de tot y á despit de tot, anteposantla al goig intens que produheix la pintura de las passións humanas quan s' inspiran en la veritat.

Sols agafantho pèls cabells se comprén no que un home quan es pare s' acusi de un crim que no ha comés, sinó que un amich seu íntim ho presencihi y calli y permeti que vaja á presiri. Sols mercés á un convencionalisme exagerat, pot donarse com á cosa positiva que 'l que ha ferit á un home li sembli no haver fet res, ab tot y coneixer després la mort del seu adversari, atribuhida á un altre, que res tenia que venjar; y qu' en tal situació visca vuit anys tranquil y regenerantse, sense remordiments y sostenints relacions amorosas ab la germana de la seva víctima.

¡Y tot per arribar á las situacions epilépticas del acte darrer!

Pero deixém lo tó de la censura, que ja per lo que havém dit avants, sols álabansas devém prodigar al acte primer y á casi tot lo según del drama. Hi ha escenas encantadoras. La relació que fa 'l protagonista de sos passatjers amors y de sos cruels remordiments: y l' aparició del fill de la dona á qui seduhí, fet un xulo, impresionan vivament sense necessitat d' esforços ni d' efectes rebuscats: revelan una gran potencia dramática.

L' emoció aumenta en l' acte según, embellit ab las escenas entre la dama jove 'l protagonista, entre 'l pare y 'l fill; y arriba al extrém quan los dos joves, convertits en fieras s' insultan y surten desafiats á gavinetadas.

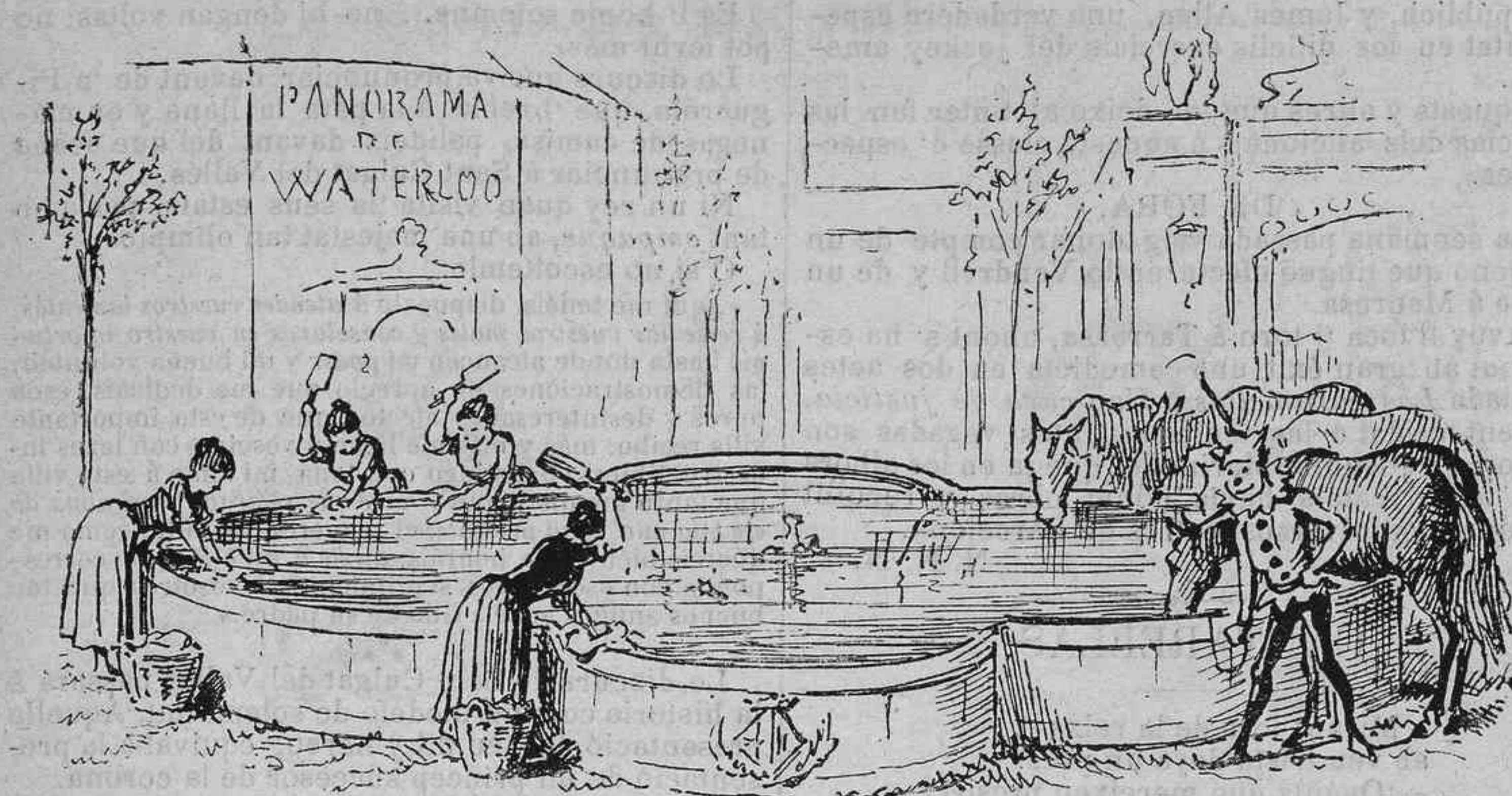
Lo geni del autor vibra en aquells versos esmaltats de sentiment, caldejats pèl foch de la passió humana. Feya molt temps que 'l teatro castellá no 'ns havia donat tal mostra de potencia dramática. Nosaltres preferim aquests trossos á totas las obras d' Echegaray, incluhinthi las més celebradas.

L' execució notabilíssima, especialment per part dels homes. Vico registra una nova creació en lo tipo de protagonista. L' acte tercer, tan discutible literariament, li proporciona ocasió de alcansar un gran triunfo. Es realment l' home que ve de presiri de purgar un delicte que no ha comés, tot per amor al seu fill. Lo dolor, l' amargura y l' amor patern brillan en son semblant, aniquilat pèls sufriments.

Ricart Calvo 's revela actor de gran forsa. Se pot dir qu' Echegaray li ha tallat un marsellés que li ve que ni pintat. En los actes primer y según es un xulo; pero un xulo acabat. Lo públich vens la repugnancia que 'l tipo podria produhirli y admira 'l talent del artista y no 's cansa de aplaudirlo. En l' acte tercer, sense que 'l seu talent minvi, no acaba de convence'ns.

Excelent en Donato Jimeno y molt acertat lo jove Sr. Perrin, al cual continuem pronosticantli una brillant carrera, tals son los progressos que revela. La Srta. Calderón aixís com l' altra senyora, qual nom sentím ignorar, contribuheixen al excelent conjunt de un drama, digne de figurar molt temps en lo cartell, y de que tot Barcelona vaja á admirarlo.

SENYOR ALCALDE...

Ja que 'l safreig es inútil,
¿no 's podria utilitzar
per abeurarhi las bestias
y per anarhi á rentar?

LICEO.

Qui haja vist á la Frandin en *Carmen* y qui la veja en *Mignon*, dirá:

—Nó, impossible: aquesta no es la mateixa dona.

En l' una tota passió material; en l' altra tota poesia, aquella misteriosa poesia de Goëthe sublimada ab las notas incomparables del mestre Thomás, que conta á *Mignon* com á sa obra mestra.

La Frandin exagera 'l tipo: es veritat; pero 'l comprén com ningú, lo fa sentir, l' inculca... l' encasta.

Y dintre de sas facultats limitadas lo canta de una manera deliciosa. Lo *racconto* del acte primer no penso sentirlo may més tan dolsament expressat. Aquest sol passatge proclama la reputació de una artista. La transició que fa en l' acte según al dir que anirá á demanar caritat, val més en concepte mèu que qualsevol maravella de una garganta privilegiada. ¿Per qué, donchs no aplaudirla com se mereix, per més qu' en altres passatjes la qualitat de sa véu no li permeti lluytar ab lo recort de altras artistas?

La Brambilla, algún tant insegura en lo paper de Filina, brillá en alguns trossos; en altres decaygué; pero ni en aquests darrers mereixia 'ls rigors de una part del públich, intolerant en excés.

Molt bè en De Marchi que fa gala de sa véu ben timbrada, per més que nosaltres, en algunas pessas de aquesta ópera desitjariam véureli sacrificar l' expansió á la delicadesa. Tal vegada diferim en aixó del gust del públich, aficionat per instint á lo brillant. Lo simpátich artista sigué molt aplaudit, havent hagut de repetir l' aria del últim acte.

La Fábregas més que regulareta, y molt mona vestida de Federico. Lo Sr. Riera mol ben encaixat y lluhint sa hermosa véu y 'ls Srs. Pipo y Campins contribuhint al bon conjunt.

Coros y orquesta, com sempre, admirablement

dirigits pèl mestre Goula y 'ls professors Sánchez y Baucis recullint molts aplausos en lo duo de violí y violoncello del últim acte.

Gli amanti de Teruel están anunciats per disapte.

INTERMEZZO.

Passém de llarch per *Romea*, ahont cada nit Judas se penja.

No se 'n arrepentirá l' empresa, si es cert que la corda de un penjat porta sort.

Del *Tivoli* no cal parlarne: *La Bruja* tè embuixat al públich, de manera que hi ha bruixeries per temps.

A *Novedats*, la *Patizamba* encare dona plens.

Y á *Calvo* y *Vico* han tornat á tancar las portas.

CATALUNYA.

Un vaso de agua es una joguina basada en un equívoch bastant divertit. Lo públich hi riu y tè rahó.

Que més valen pessas aixís, per frívolas que sigan, que no pas parodias com *La iluminada* fetas ab molt escás ingeni y seguint servilment al original. La parodia requereix una xispa especial, que donga lloch á poderosos contrastes, y la *Iluminada*, més que una parodia es una degeneració de *La Bruja*.

Obreta en porta: *El plato del dia*.

CIRCO EQUESTRE.

Acertadament reformat, desde la porta que ha sigut sustituhida per un vistós portal de mamposteria fins al interior qu' está decorat ab bon gust, s' ha obert lo *Circo Equestre* del Sr. Alegria.

Molta gent y grans aplausos als artistas entre 'ls quals s' hi contan notabilitats tals com los árabes saltadors que fan portentos de agilitat; los germans Balaguer sempre aplaudits, Mlle. Dora qu' es una especialitat en la corda japonesa; lo jockey Harri un dels millors; Miss Karma una gimnasta de molt bonas vistas, los escéntrichs Treuter que ab lo sèu nano conquistan las riallas

del públich, y James Allen, una verdadera especialitat en los difícils exercicis del jockey americá.

Aquests y altres que 'm deixo al tinter fan las delicias dels aficionats á aquesta classe d' espectacles.

DE FORA.

La senmana passada vaig donar compte de un estreno que tingué efecte en lo Vendrell y de un altre á Manresa.

Avuy li toca 'l torn á Tarrassa, ahont s' ha estrenat ab gran éxit una comedieta en dos actes titulada *Las caramellas* ó *Una vara de justicia*, essent cridat á las taulas distintas vegadas son autor, D. Joaquim Marinello, que ja en los albors del teatro catalá havia donat obras y recullit aplausos en diversos teatros de Barcelona.

N. N. N.

CANTARELLAS.

Mirant fora de la reixa
ab veu trista deya un prés:
—¡Quánts que mereixen presiri
se passejan pèls carrers!

Las vritats no poden dirse,
especialment dos vritats:
á una dona dirli lletja
y á un home dirli cobart.

Nineta del péu bufó
qu' es dels homes la delicia:
banyante jo te 'l vaig veure...
¡y qué 'n portas de duricias!

Avuy día en los periódichs
es gran moda l' anunciar;
pero may veig cap anunci
que dongan menjar de franch.

Dius, nena, que no t' estimo
y que 't causo molts pesars:
recórdat sempre del ditxo:
qui 't vol bè, 't farà plorar.

P. TALLADAS.

Es molt original la llista de la suscripció oberta per tributar un obsequi al ciutadá benemérit.

En ella sols hi prenen part dos classes de suscriptors: ó 'ls de 1,000 pessetas per amunt ó 'ls de 25 céntims per avall: los grans capitalistas y 'ls pobres pelats com una rata.

Si bè es veritat, si hem de creure las averiguacions practicadas, que no son céntims tot lo que llú.

Hi ha empresari de obras públicas dels que viuhèn á las espatllas del Ajuntament, que fa lo següent càlcul:

—¿Quánts treballadors tens? ¿una vintena? Donchs á déu céntims per barba son dos pessetas. Ab dos pessetas no més te lluheixes y proporcionas una vintena de noms á las llistas de la suscripció.

Y sobre aquesta base s' aixeca la popularitat del ciutadá benemérit.

Es l' home solemne... no hi dongan voltas; no pot ferhi més.

Lo discurs que va pronunciar davant de 'n Figuerola, que 'l rebia á la pata la llana y en mànegas de camisa, palideix davant del que acaba de pronunciar á Sant Cugat del Vallés.

Ni un rey quan visita 'ls seus estats, parla ab tant *empaquet*, ab una majestat tan olímpica.

O si no escoltemlo:

«Aquí me tenéis, dispuesto á atender vuestros lamentos, á remediar vuestros males y consolaros en vuestro infortunio hasta donde alcancen mi poder y mi buena voluntad; las demostraciones de aprecio que me dedicáis, esos puros y desinteresados afectos que de esta importante villa recibo, más y más me ligan á vosotros con lazos indestructibles; yo distingo con toda mi alma á esta villa que tanto me distingue y haré que se grave en el alma de ese hijo mio, aquí presente, el recuerdo de tanto como me queréis bien y me honráis; diréle á mi hijo que corresponda con esos puros sentimientos á vosotros que tan buenos amigos habéis sido de su padre.»

Lo discurs de Sant Cugat del Vallés passarà á la historia com un modelo de solemnitat. Aquella presentació del seu fill y hereu, equival á la presentació de un príncep sucesor de la corona.

La dinastia dels Rius durará més que la dels Faraóns d' Egipte.

Y es de creure que si 'l pare agregá als pobles del voltant fins á la *Nueva Belen*, qu' es com sab tothom un agregat de boigs, lo fill traspasarà 'l Tibi-dabo y Collcerola, y temps á venir Sant Cugat del Vallés serà no un arrabal sinó 'l centro de Barcelona.

¡Deu nos guart de una dinastia de polls reviscolats quan se desborda!

Pescat de boca de un pagés:

—¡Mal llamp los toch als castellans, que de un más ne diuhèn un *manso*!

Mansos, si que ho som los pagesos, que després de pagar totas las contribucions, encare 'ns deixém insultar.

La secció espanyola de la Exposició de París, especialment la part castellana, está atrassadíssima.

Lo Comité de Madrit podrá gaudirse de haver fet veure una cosa que fins ara era invisible, tan que sols tenia existencia en lo llenguatge.

El perro del hortelano.

Que no feya ni deixava fer.

Lo president del comité de Madrit es D. Matías Lopez, propietari de una gran fábrica de xocolate.

Un detall sobre aquest bon senyor.

Quan escriu á algú en lloch de tancar la carta ab hostias, ab lacre ó simplement ab goma, la tanca enganxanthi un retrato que s' ha fet fer en forma de sello de correu.

Lo Sr. Lopez (D. Matías) es bastant guapo; pero vamos que també s' ho pensa.

Una opinió del Mónstruo.

Se parlava un dia del crim del carrer de Fuen-carral, y van preguntarli:

—¿Qué te parece Antoñico. de todo eso? ¿Están en carácter los magistrados, la acción pública, el ministerio fiscal, las defensas, etc., etc.?

A lo que va respondre:

—Desengaña-te, aquí el único que está en su lugar es la difunta.

LA PUNTADA DE PEU. (Dibuixos de Carriquiri.)

1.—¿No ho has fet may? Veurás que riurém. Es molt distret.

2.—¿Veus? Se posa 'l tarot sobre la pedra, y 's deixa estar.

3.—¡Repara! Ara vé un senyor. ¡Amaguémnos!

4.—¡Pobre barret! ¡Miréulo que trist m'espera! Ja coneix la puntada de peu que se li prepara.

5.—¡Atenció! 'L que menos lo faig aná á parar á Martorell...

6.—La víctima:—¡Recristina! ¡mala negada fassil!
Los altres:—¡Vóltall!

¡Hasta 'ls mónstruos fan brometa!
 ¿Quán s' hi jugan que no será capás de dir may
 cap xiste 'l marqués de Oler-endolas?
 Aquest no 'ls diu: los fa.

No estranyin que no m' ocupi de la humorís-
 tica exposició del *Niu guerrer*. Aquesta semana
 l' espay ha faltat y haurém de deixar la cosa per
 un próxim número.

Lo número d' entradas á la Exposició de París,
 lo primer día, ascendí á 200 mil.

Igual que aquí ¿no es veritat Sr. Marqués?
 Veritat es que 'l día de la inauguració de la
 nostra, va anarhi vosté, y ananthi vosté es com
 si tot Barcelona hi hagués assistit, que vosté val
 per tota la ciutat.

Diumenje se inauguran al hipódromo de ca'n
 Tunis las carreras de caballs.

L' ayga-lifa ja comensa á engomarse.
 No hi ha més, estava escrit
 y aixó es lo que te de sé:
 á un espectacle aygualit,
 públich aygualit també.

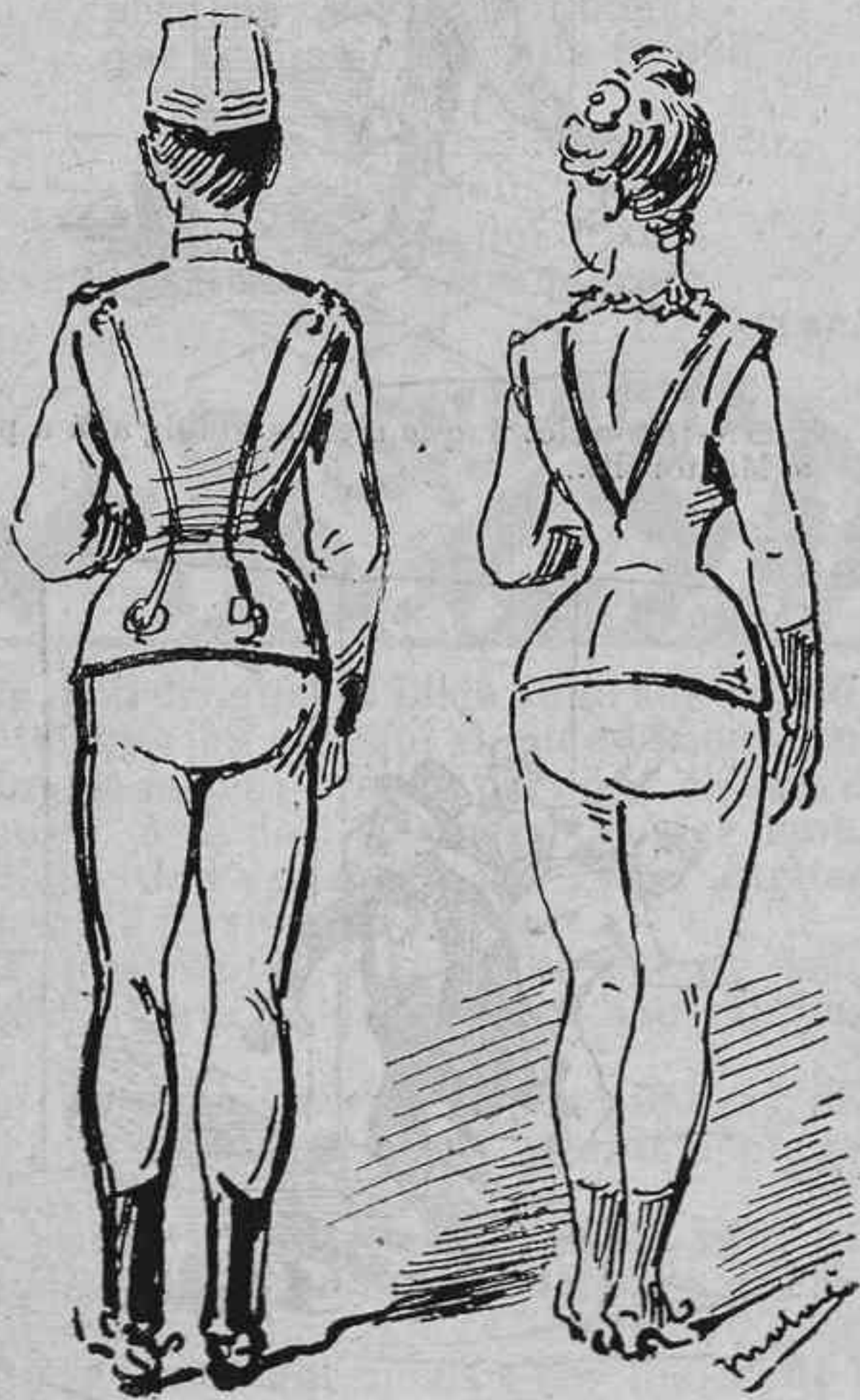
Mentres no succehesca lo qu' en la primera de
 las que á Madrit acaban de celebrarse

Un jockey que montava una eugua de 'n Gar-
 ney va ser despedit de la sella, morint instantá-
 neament.

Lo qual, naturalment, parla molt en contra de
 las corridas de toros, que son una barbaritat.

Desde que á Madrit han tingut noticias de que

SEMBLANSAS.

¿A qui sembla un militar,
 si per detrás s' examina?
 ¿Pues á qui s' ha de semblar!
 Res més que á una bailarina.

D. Francisco devía anarhi en companyia de dos
 regidors, á instar la reforma de la ciutat vella,
 han pujat los comestibles.

¡Fa tan temps que no assisteix á cap banquet!

Lo real cos de la Noblesa de Barcelona s' ha
 adherit á las decisions del Congrés católich.

¡Un gran refors per anar á conquistar la sobe-
 ranía temporal del Papa!

¡Ay dels italiáns lo día que D. Carlos de Font-
 cuberta, desenvayni aquell espasí que 's posa al
 cinto, sempre que 's vesteix de noble!

A Valencia una mare desnaturalisada tractava
 de arrancar la llengua á la seva filla, nena de
 tres anys.

Quan li demanaren compte de la seva conducta
 digué que 'ls esperits li havian ordenat.

¿Los esperits ó l' esperit de ví?

Un dels objectes que més cridan l' atenció en
 la Exposició de París es una gran bota que pesa
 30,000 kilos, medeix set metros de altura y pot
 contenir unas 200,000 botellas de Xampany.

Per traslladarla al local de la Exposició se ne-
 cessitá un carromato tirat per 36 bous y 20 ca-
 balls.

¡Quín espectacle!

Pero que 'm perdonin los francesos: l' aspecte
 de la gran bota hauría guanyat un mil per cent,
 si dessobre de la mateixa haguessen pogut colo-
 carhi un parell de figuras decorativas, com algu-
 nas que 'n tenim nosaltres.

¿Qué 'ls sembla si la colossal bota hagués entrat
 á París ab D. Ignasi y en Nasvidal, cama assí,
 cama allá, al cim de tot, á tall de Bacos?

Coutinua la cassera nocturna de vigilants.

A lo millor de la seva feyna, los dependents del
 municipi 'ls agafan y 'ls duhen presos á la casa
 gran.

De allá quan ja no poden detenirlos per més
 temps, los acompanyan á Sant Gayetano, posant-
 los á disposició del jutje, y lo primer que fa 'l
 jutje es obrirlos la porta, notificantlos que ja se
 'n poden anar.

Als poch días torna á succehir lo mateix.

Nada, parodiém á Víctor Hugo: *El marqués
 se divierte.*

Rigurosament histórich.

Tractava la Cámara de Comers de Barcelona
 d' enviar un telégrama al jefe dels conservadors,
 y 'l dirigta en la forma següent:

—«Exmo. Sr. D. Antonio Cánovas del Castillo.»

—¡Aixó es un despilfarro! cridá D. Manuel Gi-
 rona: ¡set paraulas per una direcció!.. y agafant
 la ploma tatóxá 'l don, l' Antonio y 'l del, quedant
 redactada la dirceció:

«Exmo. Sr. Cánovas Castillo.»

Ab tal procediment l' espavilat don Manuel
 va donar als seus companys una lliadó práctica de
 economía.

Aixís se fan las grans fortunas: economisant
 paraulas en la direcció dels telégramas.

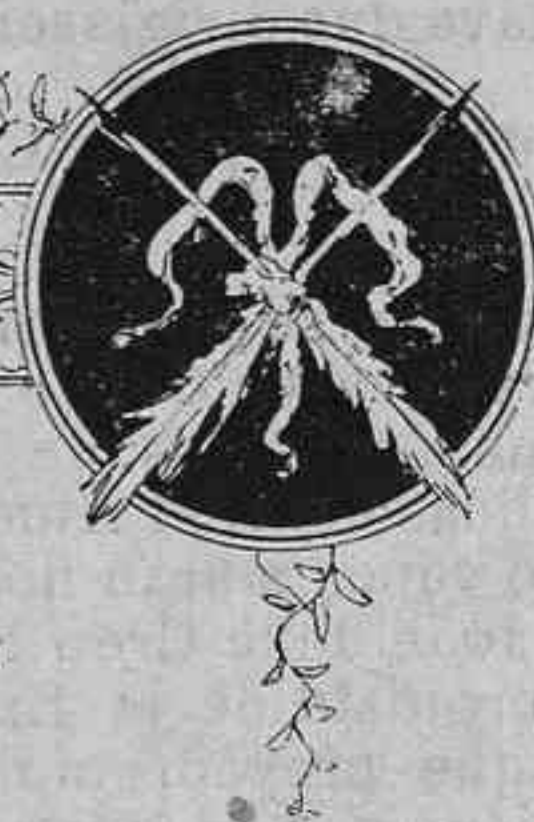
Si bè, que posats á economisar podían adoptar
 la direcció que jo 'ls diré y ab dos paraulas no
 més ne sortian.

(Continua á la página 304)

LOPEZ-EDITOR
LIBRERIA ESPANYOLA

ANUNCIS

Rambla del Mitj, n.º 20
BARCELONA.

CÓDIGO CIVIL ESPAÑOL

COMENTADO

← Precio 5 pesetas. →

Obra nueva

FLORES Y PERLAS

COLECCION ESCOGIDA DE
NOVELAS, CUENTOS Y LEYENDAS

DE
CARMEN SILVA

Un tomo en 8.º, Ptas. 2'50.

Obra nueva

SALAMMBO

POR
GUSTAVO FLAUBERT

Un tomo en 8.º, Ptas. 2'50.

ACABA DE PUBLICARSE EL TOMO 2.º DE

MIS MEMORIAS ÍNTIMAS

POR EL TENIENTE GENERAL

D FERNANDO FERNANDEZ DE CÓRDOBA

Ptas. 16.

LEON TOLSTOI

PÁGINAS
RUSAS

Tomo 36 de la
BIBLIOTECA SELECTA

Ptas. 0'50.

ENRIQUE GASPAR

MAJADERÍAS

Tomo 37 de la
BIBLIOTECA SELECTA

Ptas. 0'50.

PAUL DE KOCK

LA
CASA BLANCA

Un tomo 8.º, Ptas. 1.

L'Avens

REVISTA

MENSUAL IL-LUSTRADA

N.º 4

← Ptas. 0'50. →

OBRA INTERESANTE.

LOS SECRETOS DE LA CONFESION

POR

CONSTANCIO MIRALTA (Presbítero)

Un tomo en 8.º, Ptas. 2.

OBRA DE GRAN UTILIDAD

EL
TOCADOR

ó

Coleccion de **200**
recetas probadas para
componer fácil y eco-
nómicamente toda
clase de cosméticos,
aceites, esencias, tin-
turas, vinagres, per-
fumes, etc., etc.

EXTRACTADAS

de las obras de los me-
jores químicos Alema-
nes, Ingleses y Fran-
ceses

POR

D. Francisco Schütze

El precio de esta
obra es de Ptas. 7'50
pero en obsequio al
público, su autor lo re-
baja hasta **Ptas. 2'50.**

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu, ó bè en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravios, no remetent ademès 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

Bastava que dirigissen lo telégrama: «Al Monstruo.»

Y ningú més qu' en Cánovas l' hauria rebut.

Al publicarse 'l present número ja haurá sortit del port lo vapor *Conde de Vilana* destinat á exhibir los productos de nostra industria en las Repúblicas del Sud América.

Ab lo vapor marca nostre amich lo jove escriptor D. Joan de la Creu Ferrer y Arimón, en calitat de cronista de la Exposició flotant, nomenclament que creyém molt acertat per las bonas condicions que adornan al Sr. Ferrer.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA I.^a—*Ta-ram-ba-na-da.*
2. XARADA II.—*Ta-pi-ne-ri-a.*
3. ANAGRAMA.—*Mar-Ram.*
4. ENDAVINALLA.—*Poll-Llop.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Call-Bot-Euras-Unió-Cera.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Sadurni.*
7. TERS DE SÍLABAS.—
SO FI A
FI GUE RA
A RA GO
8. GEROGLÍFICH.—*Per un punt se pert un home.*

XARADAS.

I.

La dos-dos me deya quan jo era petit:
—«Calcula y medita lo que hajas de dir. La gent de sotana va enganyarme á mí per massa xerraire.:. Doncas ja ho sabs, fill.»

Una m' agafava quan parlava aixís y anava á la escola trist y pensatlu.

La tía que 'm veyá ab lo posat trist una *tot* me dava bo y contantme així:

—«Oh broda que broda fesne bons teixits; y ans de dí una cosa pensa lo que dius.»

MARÍA PLÁ.

II.

TARJETA.

D.ª *Tot Tres-prim-a-quarta.*
Modista.
Plassa de Sant *Hu-dos-tres*
N.º 10.

J. Usón.

ANAGRAMA.

Segons deya ahí en Marsal dels tres fills del Sr. Cot dos portan lo nom del *Tot* del día que son *Total*.

MARANY.

TRENCA-CLOSCAS.

BORNI TIP, TE SON.

Formar ab aquestas lletras lo nom de un sarsuela catalana.

DOS BALDOLLONS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Mineral de grans aplicacions.
- 1 2 3 4 5 6 4 2.—C'fici artístich.
- 7 8 5 1 3 2 4.—Remey pèls desmayats.
- 9 5 8 6 1 6.—May va acompanyada.
- 6 4 2 2 1.—Un planeta
- 3 4 5 6.—Lo que hi ha á la Rambla.
- 6 4 2.—Nom de un riu.
- 7 8.—Liquit.
- 3.—Consonant.

FUMET III.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: nom d' home.—Tercera: capital extranya.—Quarta: ciutat catalana.—Quinta; vila catalana.—Sexta: abreviatura femenina.—Séptima: vocal.

IGUALADÍ.

GEROGLÍFICH

VI

× NI 'N
MI

MARANGY.

UN HOME FELÍS.

Menja, beu, dorm, juga al tuti, va al café, al teatro y á missa, pren lo sol... y no t' dona... ¡Quina vida més felissa!

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.